

"Viljami! Anna se takaisin!" "Sini, lainaatko tussia?" "Ota vaikka se valkoinen paperi, Lilian!" "Varo!" Luokassa oli meneillään pienimuotoinen kaaos. Näin tapahtui käytännössä joka kerta, kun opettaja poistui luokasta. Kiira yritti keskittyä esitelmän tekemiseen, mutta vallitseva ilmapiiri ei antanut hänelle siihen kunnollista mahdollisuutta. "Voitteko mitenkään olla vähän hiljempaa!" Ei kysymys, ei pyyntö, vaan käsky, joka valitettavasti hukkui puheensorinaan. "En kuule omia ajatuksiakaan", Kiira tuhahti ärsyyntyneesti. Ne sanat oli suunnattu hänen vieressään istuvalle tummasuortuvalle Kristiinalle. Hän oli muuttanut Hietalahteen edellisenä kesänä. Koulussa Kristiina hengaili yleensä Kiiran, Miinan ja Sinin kanssa, mutta hän oli oikea seurapiiriperhonen, joten näihin kolmeen luokkatoveriin hänen ystävä- ja tuttavaverkostonsa ei jäänyt. Nyt Kristiina nosti katseensa älypuhelimien ruudulta, kurtistaen muotoiltuja kulmiaan. "Haluatko muka tehdä tätä esitelmää?" "Etkö sinä?" "Ei voisi vähempääkään kiinnostaa." Kristiina pyöräytti silmiään. Miina tuli heidän pöytänsä luo ja alkoi keskustella Kristiinan kanssa viikonloppusuunnitelmista. "Mennään tosiaan perjantaina Koivulan rannalle, tuutko mukaan?" Miina kysyi. "En oikein tiedä. Olen varmaan tallilla." "Voinko joku päivä tulla taas käymään siellä?" Kristiina kysyi. "Miten muuten ne kisat meni?" "No, en minä finaaliin päässyt, mutta tietenkin voit." "Et kai sinä siellä tallilla koko päivää ole?" Miina kysyi palauttaen keskustelun rantasuunnitelmiin. Hän väritti kynttään violetilla tussilla. "Viihdyn hevosten seurassa aina kun en ole muualla. Ja lupauduin sitä paitsi menemään metsäretkelle Sandran kanssa." Kiiraa ei yhtään innostanut ajatus lähteä hillumaan rannalle. Hän saattoi kuvitella mitä siellä tapahtuisi. Jengi, jota hän ei edes pahemmin tuntenut, soittaisi mahdollisesti huonoa musiikkia kaiuttimien täydeltä ja tarjoilisi energiajuomia tai jotain muuta yhtä hyvänmakuista litkua. Oikein huonolla tuurilla rannalle eksyisi nuorisolauma, joka toisi alkoholia ja tupakkaa. Ei mitenkään houkutteleva ajatus. Kaiken lisäksi he todennäköisesti jättäisivät jälkeensä roskien sekasotkun. "Metsäretkelle?" Kristiina toisti. Äänessä oli huvittuneisuutta. Kiira oli kuulevinaan myös ripauksen ivaa. "Rannalla on paljon hauskenpaa. Toisin kuin rämpiminen jossakin ryteikössä." "Minä rakastan metsää." "No, sinä oletkin tuollainen... räsyinen, muotitiedoton maalaistyttö. Tule meidän kanssa niin saat vaihtelua", Kristiina sanoi ja hymyili. Räsyinen, muotitiedoton maalaistyttö? Kiiran teki mieli huomauttaa, että muotitiedottomuus ja maalla asuminen eivät kytkeytyneet toisiinsa eikä hän sitä paitsi ihan maalla asunut. Tai no, olihan heidän kotitalonsa peltojen keskellä, mutta kivenheiton päässä levittäytyvä kaupunki melkein piiritti sen. Muutenkin, rakkaus metsään ei automaattisesti tehnyt ihmisestä räsynukkeja ja ehkäpä hänellä vain oli hieman eri käsitys muodista kuin Kristiinalla. Kiira ei kuitenkaan maininnut asiasta, vaan antoi olla. Sitä paitsi samalla sekunnilla hän kuuli askelten ääniä käytävältä. Hän kuuli ne hälinän keskeltäkin. "Opettaja tulee!" hän ilmoitti. Tuntui kuin joku olisi sulkenut äänieristetyt oven ja meluavat oppilaat olisivat jääneet toiselle puolelle. Hiljaisuus laskeutui tuulen nopeudella ja kaikki syöksähtivät paikoilleen. Opettajan astuessa luokkaan oli rauhallista kuin hautuumaalla. Sieltä täältä kuului vaimeaa keskustelua esitelmään liittyen. Lyijykynä rahisi teroittimen teriä vasten. Kristiina huokaisi ja otti tussin käteensä. "Vahvistan ainakin otsikon", hän sanoi. "Jos piirtäisin jotain?" Kiira ehdotti. "Joo, piirrä vaikka metsäjänis, mutta haluan siitä aidon näkösen. Ei mitään tikkukasaa", Kristiina sanoi. Päänsä sisällä Kiira pyöräytti silmiään, ulospäin hän soi hymyn. Hän ei sanonut itseään hyväksi piirtäjäksi, mutta pieni lapsikin sai metsäjäniksen näyttämään jonkinlaiselta jäniseläimeltä. "Eiköhän se näytä enemmän aidolta kuin tikkukasalta", Kiira sanoi ryhtyessään työhön. "Parempi olisi." Kristiinalla taisi olla huono päivä. Kiira päätti, että hän ei sanoisi mitään, jollei Kristiina sanoisi ensin jotakin hänelle. Päivän päättyessä oppilaat virtasivat luokasta käytävälle. Hetkessä hiljainen tila muuttui sekamelskan pesäksi, kun kaikista luokista poistuneet oppilaat valtasivat suurin piirtein käytävän joka neliösentin,

huutelivat pitkin poikin juttuja toisilleen, yltyivät jahtaamaan toisiaan ja heittelemään tavaroitaan. Ja sieltä tungoksesta piti sitten omat sormikkaansa, kenkäänsä ja päähineensä löytää ja varoa vielä törmäilemästä jokaiseen vastaantulijaan. "Jaran julkaisi uuden kappaleen", Kristiina kertoi. Hän nosti laukun olalleen. Kiira nyökytti päätään ja veti saappaat jalkoihinsa. Jaran, oikealta nimeltään Jani Ranka, oli vastikään noussut hätyyttelemään suomalaisten musiikkilistojen kärkipaikojen valtiaita. Tummatukkaisen nuorukaisen kuva oli saanut paikkansa niin padoissa, lakanoissa, mukeissa kuin penaaaleissakin. "Se on mielestäni vielä parempi kuin Sama tie", Kristiina jatkoi. Hän kaivoi youtubesta esille musiikkivideon. Heti kun alkusoinnut kajahtivat ilmoille Miina ja Sini ilmestyivät heidän viereensä. "Tämä on Jaranin Rangaistus!" Sini hihkaisi. Heidän porukkansa luovi tiensä ulko-oville ja pujahti raikkaaseen, sateentuoksuiseen kevättilmaan. Laulajan pehmeä ääni soljui Kristiinan iPhoneen kaiuttimesta. Sini, Miina ja Kristiina lauloivat mukana. Kiira mutristi hieman huuliaan. Jaran oli muun muassa Turvasatama-järjestön tukija ja ajoi tasa-arvon asiaa. Hänellä oli monien haaveilema ja tavoittelema mallin ulkonäkö sekä hyvä ääni. Mutta hänen kappaleensa eivät vain olleet Kiiran mieleen. "Laula mukana, Kiira", Kristiina yllytti. "En mä osaa laulaa. Kuuntelette Jania tosi usein. Onko teillä muita lempikappaleita?" Kiira tiedusteli. "Se on Jaran", Kristiina huomautti. "Miten vain." "Jaran on lempiartistini", Miina sanoi. Kiiran tiedusteluista ei noteerattu. "Onko sinulla jotain sitä vastaan, Kiira?" Kristiina tokaisi. Hän pysäytti musiikin. Ilmapiiiri tuntui kiristyvän. "Ei, kysyin vain kun –" Kiira aloitti. "Mene kyselemään metsältäsi. Nähdään huomenna", Kristiina tuhahti. Musiikki pääsi jatkumaan. Tyttökolmikko asteli tiehensä Jaramia säestäen. Kiira jäi tuijottamaan heidän loittonevia selkiään. Selvä, hän ajatteli. Toivottavasti sinulla on huomenna parempi päivä, Kristiina. Vaikka Kiira olikin kieltäytynyt rannalle lähtemisestä, perjantai-iltapäivänä hän huomasi kuitenkin suostuneensa liittymään kavereidensa seuraan edes hetkeksi. Kaverit olivat parina päivänä suostutelleet häntä lähtemään. Tietysti Kiira oli ollut iloinen siitä, että he olivat pyytäneet, melkein vaatineet, häntäkin, mutta hänellä oli ollut jo muita suunnitelmia, kuten hän oli tehnyt selväksi. Rantakutsusta kieltäytyminen ei olisi merkinnyt sitä, että hän ei pitäisi heidän seurastaan ja yrittäisi vältellä sitä jotenkin. Sitä he eivät kuitenkaan tuntuneet ihan aina ymmärtävän, joten sovun säilyttämiseksi hän oli lupautunut tulemaan. Sikäli mikäli saisi luvan. Saattoihan siellä sitä paitsi olla kivaakin. Nyt Sandra ei vain pääsisi metsäretkelle tai ainakaan hänen kanssaan. Kiira olisi mieluummin itsekkin mennyt metsäilemään. Kiira tiesi, etteivät vanhemmat ilahtuisi kuullessaan hänen lähtevän kylille iltasella. Perjantai-iltana kaiken lisäksi. Tästä kuullessaan Kristiina oli huiskauttanut kättään ja sanonut, että Miinankin vanhemmat olivat kovin nihkeitä päästämään tyttärtään mihinkään. "Minä vai sanon, että nyt lähden ja sitten lähden", Miina oli sanonut. Kiiran mielestä noin vain paikalta poistuminen ei ollut ehkä se kaikkein paras ratkaisu. Se synnyttäisi todennäköisesti vain jotakin kärhämää, joka olisi aivan turhaa, kun Kiira saattoi aivan hyvin kysyä lupaa lähtemiseen. Hänen kotityöt perjantain osalta hoitaisi joku muu ja siitäkin täytyi neuvotella. Kiira otti asian puheeksi heidän kokoontuessa pöydän ääreen nauttimaan lounasta -vai mikähän nimitys sinä ajankohtana syötävälle aterialle oli siunaantunutkaan. Hän lupasi vanhemmilleen, että he käyttäytyisivät ihmisiksi eikä hän viipyisi pitkään ja lisäksi hän imuroisi kämpän sitten kun tulisi kotiin. Hieman vastahakoisesti lupa sitten irtosi. Kiira harppoi kohti sovittua tapaamispaikkaa. Hän vilkaisi pikaisesti kännykän näyttöä. Paria minuuttia vaille puoli viisi. Hän katsahti taivaalle ja sai ilokseen todeta, että ainakin sillä hetkellä illasta näytti tulevan poutainen. Kiiran kaverit ja joku heidän rinnakkaisluokallaan oleva poika seisoskelivat Kiiran kodin lähetyvillä nököttävän jäätelökioskin kulmilla. Siitä oli noin puolisen kilometriä matkaa rannalle. Tyttökolmikko oli laittautunut hienoin meikein ja kampauksin ja hetken Kiirasta tuntui, että he olivat menossa hääjuhliin rannalla

tapahtuvan illanvieton sijaan. "Nätti koru", Kristiina sanoi. Hän hipaisi Kiiran kaulalla roikkuvaa pientä, hopeansävyistä sulkakorua. Muut yhtyivät kehuihin. "Kiitos", Kiira sanoi hymyillen. "Mistä ostit sen?" Sini kysyi. "En ostanut sitä itse vaan kummitätini." Seuraavan kerran hänen oli määrä tavata kummitätinsä heinäkuussa, sillä Anna oli suunnitellut lähtevänsä hänen kanssaan pariksi viikoksi mökkimaisemiin Tulusjärvelle. Kiira muisti paikan hyvin muutaman vuoden takaa. Lokkien kirkuna, naapurin seitsemän kissanpentua, henkeäsalpaava järvimaisema ja mäntymetsän tuoksu. "Mitäköhän musaa ne meinaavat soitattaa?" mietiskeli poika, jonka nimeä Kiira ei muistanut. "Ainakin Jarania ja Rebel Angelia", Miina sanoi. "Kiira ei tykkää Jaranista, kun se laulaa huonosti", Kristiina sanoi. Anteeksi? Kiira ei muistanut kommentoineensa laulajan lahjoja. Hän ei vain pitänyt tämän kappaleista. Hänen sydämensä sykki instrumentaaliselle musiikille. "Ei Kiira itsekään paremmin laula", Miina sanoi virnistäen. Kiira naurahti. "En todellakaan. Tukehtuva variskin kuulostaisi paremmalta." "Varis myös näyttää paremmalta. Oletko harjannut hiuksiasi viimeksi pääsiäisenä?" Kristiina vitsaili. Kaikki nauroivat, Kiirakin. Hän ei tosin ollut aivan varma, millaisella ajatuksella Kristiina oli sanat lausunut. Jutustelu jatkui taukoamattomana rannalle saakka. Siellä kymmenkunta suurin piirtein heidän ikäistään lasta istuskeli koivujen alla. Nauru ja puhe kuuluivat kauas. Joku oli tuonut pihavaloja. Kahdelle viltille oli levitetty eväitä. Kiira tunsu itsensä hiukan ulkopuoliseksi muiden tervehtiessä toisiaan. Hän ei tuntenut ketään luokkatovereitaan lukuun ottamatta. Kiira aavisteli, että hän jäisi taustaruusuksi, mikä ei pahemmin haitannut häntä. Kristiinalla, Miinalla ja Sinillä oli muita tuttuja, joiden kanssa he keskustelivat vilkkaasti. Tietysti Kiira olisi voinut mennä mukaan, tutustua ihmisiin, mutta hän ei kokenut tarvetta saada uusia tuttavuuksia. Lisäksi hänellä oli toinenkin aavistus. Muut katsoivat häntä hieman pitkin katsein, ehkä kuiskailivat selän takana. Niin oli itseasiassa jo tapahtunut. "Tuo blondi on joku Kristiinan kaveri, maalta", oli joku sipissyt toiselle. "Toivottavasti ei tullut suoraan navetasta", toinen sipisi takaisin. Molemmat tirskuivat. He luulivat puhuneensa hiljaa, mutta olivat luulleet väärin. Tai sitten sanat oli tarkoitettu kuultaviksi. Illanvietto osoittautui virallisesti alkaneeksi kahden mankan herätessä eloon ja puihin ripustettujen pihavalojen syttyessä. Jokainen pallo näissä valosarjoissa vaihtoi vuorotellen väriään, milloin vihreäksi, milloin punaiseksi, milloin keltaiseksi. Kiira piti niiden pehmeästä tuikkeesta. Musiikki raikasi tyynen järvenselän yllä. Kiira istuutui kivelle nakertamaan keksiä. Se kutkutteli makuhermoja pehmeän suklaisella olemuksellaan. "Oletko sinä Kiira?" Kiira käänsi päätään saadakseen puhujan näkökenttäänsä. "Olen." Oranssin sävyiset kiharat omaava tyttö istahti vastapäiselle kivelle. "Minä olen Tuulia. Kuulin, että omistat hevosen." Oliko tyttö kenties tullut ilkkumaan talliaromeista? "Joo, Kinormon", Kiira vastasi. "Minulla on Lumikki Kiviharjun tallissa", Tuulia sanoi. Ohikiitäväksi sekunniksi Kiira hämmentyi, mutta ymmärsi saman tien, että Lumikki oli tietenkin hevonen. "Voi, kerro jotakin siitä", Kiira pyysi. Lumikin oli täytynyt tulla talliin vasta hetki sitten, sillä Kiira ei muistanut kuulleen hevosesta aiemmin. He syventyivät hetkeksi hevosaiheeseen, kunnes joku huusi Tuuliasa tanssimaan. "Tuletko sinä?" hän kysyi. Kiira pudisti päätään. "En taida", hän sanoi. Hän nousi kiveltä ja asteli Kristiinan luo, joka istuskeli viltillä ja jutteli muutaman muun kanssa. "Hei, Kiira, eikö Riinan äiti olekin hyvä leipomaan?" Kristiina kysyi kekseihiin viitaten. "Kysytkin vielä, ihan sairaan hyviä", Kiira sanoi alas istahtaessaan. Vastapäätä istuva silmälasipäinen tyttö hymyili leveästi. "Siinä kuultit, Jere. Äiti on paras." Hän virnisti pojalle, joka oli tullut Kiiran joukon mukana rannalle. Jere nyhtäisi ruohonkorsia nyrkkiinsä ja heitti niitä Riinan päälle. "Älä jaksa, Jere. Sitä ruohoa menee safkaankin." Kristiina pyyhkäisi korsia viltiltä. Hänen sanansa olivat käskeviä, mutta olemus ei niinkään. "Tasan jaksan", Jere huomautti. Se olikin lähtölaukaus ruohosodalle. Miina ja Kiira varjelivat eväitä minkä ehtivät lähes kaikkien äityessä riekkumaan.

Iloisten kiljahdusten päätteeksi kuului useita molskahduksia. Sinisorsien katras singahti kaakattaen siivilleen. "JERE!" Kristiinan huuto kajahti. "Hirtän sinut. Tämä menee vielä rikki!" Tyttö kompuroi rannalle ja puhalteli puhelimensa latausporttiin. Jere virnuili vieressä. "Kävikö sille pahasti?" Kiira kysyi. "Ei kai. Tämä on ainakin ollut aika sitkeä puhelin, mutta tästä laturin paikasta en tiedä", Kristiina murahti. Hän sujautti puhelimen laukkuunsa, jonka Sini oli hänelle tuonut. "Sen lisäksi, että puhelimesi voi hajota, sinä voit vilustua", Kiira sanoi huolehtivaan sävyyn. Kristiina hymyili. "Kuulostat ihan mummittani", hän naurahti. "Noniin, puhelin on elossa eli voin uittaa sinut uudestaan", Jere sanoi ja tarttui Kristiinaa käsistä. "Ihan oikeasti Jere, et!" Kristiina nauroi ja veti itseään vapaaksi. "Kastuin jo tarpeeksi." Hän kääntyi Kiiran puoleen. "Heitä sinäkin talviturkkisi." Sen sanottuaan Kristiina tönäisi Kiiraa kohti vedenrajaa eikä hän yllätykseltään pysynyt tasapainossa. Loiskahdus. Kylmä keväinen vesi syöksähti vaatteiden läpi. Oli kuin hän olisi istahtanut jättimäisen jääkimpaleen päälle. Kiira hymyili, mutta sisällä poltteli. Miksi Kristiina teki näin typerän ja lapsellisen tempun? Hänen hymynsä hyytyi ja rannalla virnuileva Kristiina tarttui siihen heti. "Rupeatko nyt itkemään? Ei hätää, vedessä on tilaa uusille pisaroille." Jere alkoi tönäistä Kristiinaa ja tämä unohti hetkeksi Kiiran. Kiira nousi laiturille ja puristeli housujaan. Hän ei aikonut vääntää itkua, mutta murhe kasaantui silti vatsanpohjalle. Hän asteli kylmän kangistamin jaloin takaisin vilttien luo. "Kusitko housuun, vai?" joku kysyi. Monet nauroivat. "En. Järvi kusi minuun", Kiira tokaisi tylästi. Että miten häntä risoi! "Et kai sä leikistä suutu? C'moon Kiira, hymyä huuleen", Kristiina sanoi ja läppäisi Kiiraa olalle kuin paraskin toveri. Kiira pyörähti ympäri. Liikkeen äkäinen sävy yllätti Kristiinan. Kiira hymyili. "Joo, ei minua tietenkään haittaa", hän sanoi sarkastisesti. "Mitäs luulet?" "Joo, no älä ragee. Jere heitti minut järveen, että et sä ainoa märkä ole", Kristiina totesi olkiaan kohauttaen. "Vaikka ympärillä on viisi muuta sairastunutta, onko väärin valittaa omia kipujaan?" Kiira hymähti. "Mitä sinä selität?" Kristiina kysyi. "Hiertääkö persettäsi noin paljon se, että kastuit. Voivoi, pikku Kiira, kun hänen vaatteensa ovat märät ja mamma raivoaa." Ympäriältä kuului naurunpurskahduksia. Kiira tiedosti tilanteen hyvin. Hänen oli turha odottaa tukea keneltäkään, sillä enemmistö oli Kristiinan puolella. Hän oli uhattu. Nurkkaan ajettu. Silmänräpäykseksi Kiiran huulet värähtivät taaemmas ja pari hammasta vilkahti niskan köyristyessä muutaman asteen. Hetki oli kuin välähtävä valokuva, jota Kiira katseli sivusta. "Sanattomaksi vetää", Jere kommentoi taustalta. Jälleen purkautui naurahduksia ilmoille. "Hakekaa joku äkkiä nenäliina, niin Kiira voi itkeä siihen", Kristiina sanoi. Samassa Kiira alkoi kuulla rytmikästä, hakkaavaa ääntä. Se läheni. Muutkin havahtuivat normaalin ääniympäristön rikkovaan sointiin. Yhtäkkiä sepelipohjaiselle parkkipaikalle ilmestyi hevonen. Kinormo! Se laukkasi pitkin askelin pehmeälle hiekalle ja jarrutti pöllähdyksen saattelemana. Lasten joukossa kävi kohahdus ja sitten kaikki hypähtivät jaloilleen tullakseen katsomaan hevosta lähietäisyydeltä. "Kilu!" Kiira huudahti onnellisena. Hän painautui sitä vasten. Täyteläinen heinän ja hevosen tuoksu valtasi hänen hajuaistinsa. Hänellä oli heti parempi mieli. Samaan aikaan hän oli huolestunut. Miksi Kinormo oli täällä? "Voi, miten ihana se on!" Tuulia hengähti. Hän rapsutti Kilun nenäpiitä. "Kuinka vanha se on?" "Minkä rotuinen se on?" "Onko se sinun?" Kysymyksiä sateli joka puolelta ja ne sekoittuivat toistensa joukkoon. "Se on aika nuori, risteytyshevonen ja kyllä, se on minun. Se tuli varmaan hakemaan minut kotiin", Kiira sanoi. Hän kiipesi kivenlohkareelle. Eikä muuten varmasti ollut sen vuoksi tullut. Oliko se karannut laitumelta? Ja jos oli, missä Simo ja Omppu olivat? Entä jos ne loukkaantuisivat? "Pakko mennä. Ponit ovat saattaneet karata ja kuolisin jos niille kävisi jotakin", Kiira sanoi huolestuneena. "Me ilmoitetaan, jos nähdään irtonaisia poneja", Jere sanoi. Toiset nyökkäilivät. "Kiitos." Kiira ponnisti ähkäisten Kilun selkään, mutta jäi roikkumaan kyljelle. "Minä autan", Tuulia sanoi ja pukkasi häntä ylemmäs. Kiira hilautui paljaalle

selälle. "Kiitos, Tuulia." Hän hymyili ja puristi kevyesti pohkeitaan Kilu kylkiä vasten. Hän tarttui harjasta kiinni, sillä Kinormolla ei ollut suitsiakaan. "Nyt mennään, poika. Ystäväsi voivat olla vaarassa." Kiira ei tiennyt, montako kertaa oli ollut vaarassa luiskahtaa selästä tantereeseen, mutta hän pääsi kotipihalle asti joutumatta pungertamaan itseään toistamiseen orin selkään. "Ensi kerralla otan tikkaat mukaan rannalle." Kiira asteli laitumien suuntaan sydän hyppien. Laskevan auringon sädehtivä kajo kultasi pellon. Kaksi ponia laidunsi rauhallisina vieretysten. Kiira huohti helpotuksesta. "Luojan kiitos. Mutta miten sinä pääsit aitauksesta? Ylikö hyppäsit? Et saa tehdä niin toiste", Kiira jutteli päästäessään Kinormon takaisin laitumelle. Ori katsahti häneen viisailla silmillään ja hörähti. "Hyvää yötä sinullekin", Kiira sanoi. Sisälle astellessaan hän muisti olevansa yhä märkä. Mitä äidille sanottaisiin? Kiira ei aikonut ruveta lavertelemaan eikä saattaisi Kristiinaa ongelmiin. Äiti saisi totuuden vierestä kulkevan version. Eihän tämä asia edes ollut merkityksellinen.